

[Hans Nielsen.]

Ret, og det forundrer mig, at de Konservative ikke kræver lige Ret for det private Erhverv og for Andelsorganisationerne netop paa dette Omraade. Men det, man først har sørget for her, er Andelsorganisationerne. Alle Landbrugets Organisationer falder udenfor, dem kan der ikke vederfares noget ondt, og derefter lader man Loven gælde for de øvrige private Erhverv. Jeg forstaa derfor saa godt „Børsen“s meget onde Bemærkning om, at det er mærkeligt, at dette Lovforslag, som kun rammer Byerhvervene, just skal bæres frem af det konservative Parti.

Men altsaa, Trusterne faar efter Lovforslaget fuldstændig frit Spil, for saa vidt de har disse særlige Rettigheder. Alle disse særlige Rettigheder kan erhverves for Penge. Naar blot et Selskab har Penge, kan det erhverve alle disse særlige Begunstigelser, som fritager det for at falde ind under Loven, og som Udvalget har været saa generøst i Betænkningen udtrykkeligt at fastslaa. Det vil medføre, at f. Eks. Sukkerfabrikkerne i Morgen uden nogen paa-viselig Grund kan sætte Sukkerpriserne 5 Ø. i Vejret; ingen kan gøre dem noget i den Anledning. Men hvis de ulyksalige Smede gaar hen og tager en lignende 5-Øre i Forhøjelse paa Hesteskobeslag, i Henhold til en Aftale indenfor Smedemesterorganisationerne, saa kommer Lovens § 1 og tager Smedemesteren, den sølle Fyr, i Nakken, men Direktør, Konferensraad Gammeltoft gaar frank og fri, ham er der ingen, der rører. Det er Retfærdigheden i det Lovforslag, som foreligger her.

Hovedbestemmelsen i dette Lovforslag er jo den, der drejer sig om Straf for Arbejdere. Det ærede Medlem Hr. Hendriksen har jo Ret i den Udtalelse, han fremsatte, jeg husker ikke, om det var forrige Gang eller næstforrige Gang, vi debatterede dette Lovforslag, nemlig, at Hovedspørgsmaalet i denne Lov er § 3; det er Forslaget om at straffe Arbejdere, som man paastaar har forfulgt Arbejdsgivere eller andre Arbejdere, og at straffe dem, som søger at true eller tvinge Folk ud af eller ind i en Organisation. Det er jo Hovedbestemmelsen, og hertil er der jo kædet Bestemmelsen om disse urimeligt voldsomme Straffe, Bøder indtil 100 000 Kr. eller livsvarigt Fængsel. Ser jeg paa den højtærede Justitsministers Straffebestemmelser for tilsvarende Forseelser i den nye Straffelov, som ligger til Behandling i Straffelovsudvalget, overraskes jeg noget. Justitsministeren er ikke nær saa voldsom:

„Med Bøde eller Hæfte eller med

Fængsel indtil 2 Aar straffes for ulovlig Tvang den, som 1) ved Vold eller ved Trusel om Vold, om betydelig Skade paa Gods, om Frihedsberøvelse, eller om at fremsætte usand Sigelse for strafbart eller ærerørigt Forhold eller at aabenbare Privatlivet tilhørende Forhold tvinger nogen til at gøre, taale eller undlade noget, 2) ved Trusel om at anmelde eller aabenbare et strafbart Forhold eller om at fremsætte sande ærerørige Beskyldninger tvinger nogen til at gøre, taale eller undlade noget, for saa vidt Fremtvingselsen ikke kan anses tilbørligt begrundet ved det Forhold, som Truselen angaar.“

Denne Paragraf, som er foreslaet af den højtærede nuværende Justitsminister, bevæger sig paa selvsamme Omraade som det foreliggende Lovforslag. Den omhandler Trusler om Udøvelse af Vold, Skade paa Gods, Frihedsberøvelse, ærerørige Sigtelser o. s. v., Krænkelser af Privatlivets Fred. Den skal erstatte den nuværende Straffelovs § 210 samt en Række andre Straffebestemmelser i den nuværende Lov. Den højtærede Justitsminister mener her, at Maksimumsstraffen skal være 2 Aar for saadanne Forseelser, og man maa jo forstaa, at naar der staa:

„Med Bøde eller Hæfte eller med Fængsel indtil 2 Aar“,

vil det sige, at man skal være langt ude, før man kommer til de 2 Aar. Det er derimod ganske lige til at ryge i Fængsel paa Livstid efter det foreliggende Lovforslag, og det er vel, fordi man har tænkt, at denne Bestemmelse vil kun komme til Anvendelse paa Arbejdere og Smaaafolk.

Det forekommer nu mig, at Flertallet vilde gøre vel i at tage sit eget umulige Forslag tilbage, som ikke giver nogen klarere Anvisning paa, hvad der er strafbart, og i Stedet holde sig til den af Justitsministeren foreslaaede § 259 i den nye Straffelov. Der har Justitsministeren efter min Formening sagt alt, hvad der bør siges om dette Spørgsmaal, og denne Paragraf giver saamænd al den Beskyttelse, man kan forlange, i Forbindelse med tidligere anvendte og gældende Bestemmelser, som er benyttet af den nuværende faste Voldgiftsret ved Afgiselsen af en lang Række Domme, hvoraf det højtærede Ting jo har faaet et langt Uddrag i den Betænkning, vi afgav i Fjor. Ærede Medlemmer vil deraf se, at der er allerede nu Masser af Tilfælde, hvor der bliver idømt Bøder og Fængsel, og at der slet ingen Grund er til at gaa videre. Jeg vil derfor henstille endnu